

מ"ת 46911/03/19 - קאסם ג'ומעה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 46911-03-19 מדינת ישראל נ' ג'ומעה (עציר)
תיק חיצוני: 103771/2019

בפני כב' השופט הבכיר, יוסף סוהיל	
מבקש	קאסם ג'ומעה (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

רקע, וטענות הצדדים

ענייננו בבקשה לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט מיום 28/03/2019, לפיה הורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו.

בסיום אותה החלטה הורה בית המשפט על הגשת תסקיר שירות מבחן לבחינת חלופת מעצר, ובכלל זה חלופה בפיקוח אלקטרוני.

נוכח חוות הדעת השלילית (מיום 29/04/2019), אשר העריכה כי קיים סיכון משמעותי אצל המבקש להישנות ההתנהגות העבריינית, וכן כי חלופת המעצר המוצעת - אצל הוריו ובפיקוחם - אינה הולמת, משלהערכת שירות המבחן, לא יהיה ביכולתם לשמש דמות סמכותית ולפקח עליו, לא ניתנה המלצה לשחרור המבקש ממעצר.

בדיון שהתקיים ביום 1/5/2019, ולבקשת המבקש, הוא הופנה לקבלת חוות-דעת משלימה של שירות המבחן לשם בחינת חלופת מעצר אחרת, אך בסופו של יום לא סופקה חלופה אחרת מטעם המבקש ושירות המבחן הודיע שאין מקום לתסקיר משלים.

בעקבות זאת, הודיע המבקש בדיון מיום 21/5/2019, על הסכמתו למעצר עד תום ההליכים, תוך שהוא מבקש לשמור לעצמו את הזכות להגיש בקשה לבחינת חלופת מעצר, ככל שתהיה לו חלופה מתאימה.

ביום 25/7/2019 הוגשה הבקשה בה עסקינן, אך לא כשהיא נתמכת בחלופת מעצר הולמת, אלא בנימוק של התמשכות צפויה של ההליך, שלטענת המבקש, מקורה בהתנהלות המשיבה, ושבנסיבות העניין מצדיקה לשחרר אותו בהתאם לחלופת המעצר שהובאה בזמנו לבחינת שירות המבחן.

נטען בבקשה, כי התמשכות ההליכים נגרמה בעטייה של המדינה, אשר בהתנהלותה ובמניעת חומר חקירה מהמבקש, שנמסר לו רק בימים אלה, לא ניתן לטענתו להשיב לכתב האישום, דבר שגרם לדחייה מעת לעת, ובסופו של יום טרם ניתנה תשובה לכתב האישום, אף בחלוף מספר חודשים מעת מעצרו של החשוד.

במצב דברים זה טוען המבקש כי ההליך המשפטי צפוי להתארך יתר על המידה, ובשל כך המבקש צפוי לשהות מאחורי סורג ובריוח תקופה של כ- 6 חודשים שבהם לא היה ניתן לקדם את ההליך הפלילי במאומה.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 5/8/2019 חזר ב"כ המבקש על עיקר הטענות שהועלו בבקשתו והוסיף, כי התנהלותה של המדינה אף לא הייתה מוסברת. ב"כ המבקש שב והדגיש כי לא יכול היה ליתן מענה לכתב האישום ללא אותם חומרים שהוחסרו.

ב"כ המדינה התנגדה לבקשה לעיון חוזר ולשחרור המבקש בתנאים או למעצר בית. ב"כ המדינה אמנם הסכימה עם ב"כ המבקש באשר להשתלשלות האירועים וההתנהלות מצד המדינה, אך טענה שלא היו מאחורי התנהלות זו מניעים פסולים כלשהם.

בדיון שהתנהל בפניי הוברר, כי חומר החקירה הינו ארבע הקלטות של האזנות סתר, אשר נמסרו כאמור רק לאחרונה לידי ב"כ המבקש, אך משביקש לקבל עותק מהצו המתיר האזנות סתר נמסר לו כי המדינה עומדת לבקש תעודת חיסיון על הצו. משום כך מסרבת היא למסור לו עותק מהצו.

לגופו של עניין טענה ב"כ המדינה, כי תסקיר שירות המבחן היה שלילי, בו התייחס שירות המבחן לסיכון המשמעותי להישנות ההתנהגות העבריינית של המבקש, וכן צוינה התרשמות שירות המבחן מקווי אישיותו הבעייתיים של המבקש, ובכלל זה קושי בדחיית סיפוקים וסף פיתוי נמוך.

באשר למפקחים שהוצעו בזמנו לבחינת שירות המבחן, הרי מדובר בהוריו של המבקש, וכאמור שירות המבחן ציין כי מפקחים אלה אינם מפקחים ראויים ואין ביכולתם לשמש כמפקחים על המבקש במהלך מעצר הבית. מסקנת שירות המבחן לא השתנתה גם בתסקיר המפורט מיום 29/4/2019.

דין והכרעה

המבקש עצור מאז 6/3/2019.

אין מחלוקת שהתנהלות המדינה גרמה לכך שהמבקש לא יכול היה ליתן מענה לכתב האישום, ומשום כך ההליך הפלילי

נמצא עדיין בשלב ההקראה, שלב שהינו מקדמי ביותר. לכל המוקדם הקראה אמורה להתקיים ביום 10/9/2019, היינו בחלוף כ- 6 חודשים מתחילת מעצרו של המבקש.

אכן סעיף 52 א' לחוק המעצרים מורה כי עצור רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לשחרורו במידה ועבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה. הפסיקה גם הכירה בהתארכות ההליכים, ואף בהתארכות צפויה של ההליך, כעילה לשינוי בתנאי המעצר, הקלה בתנאי המעצר ואף בשחרור, אך שבה והדגישה כי שיקול זה הינו משמעותי יותר כאשר מדובר בהארכה המבוקשת בהתאם לסעיף 62 לחוק המעצרים (בחלוף תשעה חודשים מעת המעצר ללא הכרעת דין).

ולענייננו, נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין חשד להחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, ביצוע מעשה פזיזות ורשלנות ברכב ושיבוש הליכי משפט. מדובר במעשים חמורים לכל הדעות, ובית המשפט כבר קבע בהחלטתו מיום 28/3/2019 כי קיימת עילת מעצר נגד המבקש מסוג מסוכנות, וזאת נוכח מהות וטיב העבירות המיוחסות למבקש.

משנפסלה חלופת המעצר על ידי שירות המבחן, ובהמשך משלא סופקה על ידי המבקש חלופת מעצר אחרת, ושירות המבחן נותר בדעתו שלא ניתן להסתפק בחלופת המעצר שהוצעה, ובאיזון הראוי בין חומרת העבירות המיוחסות למבקש והמסוכנות העולה מהן, לבין האינטרס שלו שעניינו יתברר ויוכרע תוך זמן סביר, ראיתי שאין די בהתמשכות ההליך, כשלעצמה, כדי להצדיק שחרורו של המבקש ממעצר עד תום ההליכים, ולפחות לא בשלב בו נמצא ההליך. בסופו של דבר נמצאים אנו עדיין במסגרת התקופה המקסימלית שנקבעה בדין, והיא תשעה חודשים, אשר טרם חלפה.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ט, 08 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.